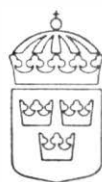

Motion till riksdagen

1985/86:A255

Karin Söder m. fl. (c)

Arbete åt alla

Mot.
1985/86
A255—257

Centerpartiets uppfattning är att kampen mot arbetslösheten mer aktivt måste föras på två fronter samtidigt. Det gäller att driva en närings- och regionalpolitik som ger tillräckligt många arbetstillfällen i alla delar av landet. Det gäller också att med utbildningsinsatser underlätta ny- eller återinträdet på arbetsmarknaden. Särskilt måste dessa åtgärder inriktas till förmån för ungdomar och långtidsarbetslösa. Vi har i annat sammanhang lagt förslag som syftar till en mer offensiv industri- och regionalpolitik, med ökad sysselsättning som följd.

I budgetpropositionen ges en förhållandevis ljus bild av den svenska arbetsmarknaden. På skilda sätt försöker man från regeringens sida dölja att arbetsmarknadsproblemen under rådande högkonjunktur t.o.m. är större än under den djupa lågkonjunkturen 1981/82. Detta förhållande är desto allvarligare med tanke på att de konjunkturbedömningar som redovisats förutser en vikande konjunktur och en minskad industrisysselsättning.

Den höga arbetslösheten är utan tvivel regeringens största misslyckande. Det är långt till den angivna målsättningen "arbete åt alla". Resultatet är för de enskilda människorna och för landet som helhet lika allvarligt oberoende av arbetslöshetens orsaker. Människor behöver riktiga jobb på den ordinarie arbetsmarknaden.

Det är vidare enligt centerpartiets mening angeläget att statens totala kostnader för arbetsmarknadspolitik och sysselsättning kan minska. Detta kan, på ett ansvarsfullt sätt, ske endast om antalet människor som nu kommer i åtnjutande av samhälleligt stöd kan minska genom att näringslivet i dess olika former självt förmår ge sysselsättning. Enligt centerpartiets mening måste ökad uppmärksamhet riktas mot möjligheterna att skapa fler jobb i näringsliv och småföretagsamhet – jobb för dem som nu finns i arbetsmarknadspolitiska eller liknande åtgärder.

Den hittillsvarande socialdemokratiska politiken har samtidigt inneburit att stödet för den som har det svårast på arbetsmarknaden urholkats. Kostnaderna för arbetslöshetsersättning och kontant arbetsmarknadsstöd har också ökat kraftigt trots att en tredjedel av de arbets sökande inte har någon ersättning alls, främst kvinnor och ungdomar. Kortsiktiga arbetsmarknadspolitiska insatser förmår inte att lösa de grundläggande orsakerna till arbetslösheten. Regeringens påstådda ambition att bedriva en "arbetslinje" har ingen motsvarighet i verkligheten.

Enligt vår mening måste kampen mot arbetslösheten föras på ett mer offensivt sätt. Det är en självklarhet att politiken skall inriktas på att lindra

konsekvenserna för dem som drabbas. Den långsiktiga tryggheten för de enskilda kan däremot tillgodoses först genom en mer expansiv industrisektor där särskilt småföretagens villkor och utveckling är avgörande för en positiv utveckling av sysselsättningen.

Centerpartiet anser därför att en omfördelning av kostnaderna för de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna bör ske till förmån för offensiva närings- och regionalpolitiska satsningar. De medel som arbetsmarknadsstyrelsen har till förfogande för sysselsättningsskapande åtgärder för andra program bör därför kunna användas på ett annat sätt. Denna omfördelning tillsammans med förstärkningar av det regionalpolitiska stödet, förändrade skatteregler, ökat stöd till utvecklingsfonderna, teknisk forskning och utveckling m. m. kommer enligt vår mening att ge ett ökande antal arbetstillfällen i framför allt småföretag och genom att nyföretagandet återigen ökar. Förutom de grundläggande förändringar vår ekonomiska politik innebär för ett förbättrat företagsklimat föreslår vi bl. a.:

- sänkt arbetsgivaravgift med 5 procentenheter för egenföretagare och de 15 först anställda i varje företag.
- slopad beskattning av i företag arbetande kapital.
- fribelopp för egenavgifter.
- enklare administrativa regler vid nyföretagande.
- att jobben i jord- och skogsbruk bevaras och utvecklas som en nationell resurs för trygg försörjning och förbättrad miljö.
- de inhemska produktionsresurserna utnyttjas bättre bl. a. vad gäller bränsle och drivmedel.
- att resurserna för att skapa regional balans kraftigt förstärks. Regionalpolitiken inriktas mot särskilt skogslänen, Bergslagen och sydöstra Sverige.
- att stödet till glesbygden förstärks i alla delar av landet.
- ungdomens introduktion på hela den ordinarie arbetsmarknaden underlättas genom en bättre anpassad gymnasieskola, lärlingsutbildning och en ändrad inriktning av ungdomslagsarbetena genom ett samlat grepp för alla ungdomar i åldern 16–20 år.
- att de regionala utvecklingsfonderna och STU skall prioritera småföretagen.
- rekryteringsstöd när näringslivet anställer långtidsarbetslösa.
- utökade möjligheter att inom privata näringslivet anställa handikappade.

Enligt vår mening ger åtgärder av denna typ förutsättningar att minska satsningarna på kortsiktiga arbetsmarknadspolitiska åtgärder. De omfattande förstärkningar som vi föreslår för främjande av framför allt småföretagen via STU, utvecklingsfonderna, länsstyrelserna m. m., tillsammans med en kraftigt minskad skattebelastning för småföretagen, ger utrymme för neddragningar av de sysselsättningsskapande åtgärderna i AMS regi, men endast under denna förutsättning. En minskande volym av denna verksamhet bör även minska såväl behovet av arbetsmarknadsutbildning som AMS centrala kostnader.

Enligt vår mening bör riksdagen hos regeringen begära att förslag presenteras senast i samband med årets kompletteringsproposition där kostnaderna för AMS verksamhet reduceras med i storleksordningen 1 miljard

med hänsyn till den nya och förändrade inriktning av de sysselsättningspolitiska insatserna som vi förordar.

Mot. 1985/86
A255

Sextimmars arbetsdag

Utvecklingen har gått mot en minskad arbetstid genom att dels arbetsdagen har förkortats, dels att arbetsveckan har förkortats till fem dagar. Semestern har efter hand förlängts. Argumenten för en fortsatt arbetstidsförkortning är flera. Bl.a. hävdas att en förkortad arbetstid skulle öka möjligheterna till jämställdhet och leda till en ökad sysselsättning genom att fler skulle kunna få arbete.

Centerpartiet har vid upprepade tillfällen understrukit att såväl en förkortad som flexibel arbetstid är angelägen för många människor. Förändringar måste genomföras på ett sådant sätt att de faktiska skillnaderna mellan mäns och kvinnors arbetstid utjämnas. Partiet har också lyckats att driva igenom kravet på sextimmars arbetsdag för småbarnsföräldrar. Vi har även presenterat ett konkret förslag till finansiering av en sådan arbetstidsförkortning genom förslaget till införande av vårdnadsersättning för föräldrar med små barn.

Effekterna på arbetstillgången av en arbetstidsförkortning är omdiskuterade. Förhållandena skiftar starkt mellan olika sektorer av arbetsmarknaden. Det är vidare många människor, framför allt egenföretagare och fria yrkesutövare, vilka kommer att ha svårt att kunna reducera sin arbetstid på samma sätt som löntagare. Av sociala skäl är dock en sänkning av arbetstiden på sikt angelägen.

Arbetslösheten måste enligt vår mening pressas ned genom långsiktiga offensiva närings- och regionalpolitiska insatser med målsättningen att skapa nya jobb, inte genom delning av befintliga jobb. En sådan politik kan bara uppfattas som ett misslyckande för samhället i dess ambitioner att ge meningsfullt arbete åt alla. Frågan om arbetstidens längd måste enligt centerpartiets uppfattning diskuteras som en livskvalitetsfråga och inte främst som en arbetsmarknadsfråga.

Ungdomars arbete

En av de viktigaste uppgifterna för samhället är att bereda ungdomar arbete eller utbildning. Ett välfärdssamhälle som vårt får inte acceptera att ett stort antal unga människor redan från början slås ut från arbetsmarknaden. Det är ett djupt oroande faktum att ungdomsarbetslösheten ökat under en lång period. Det är i och för sig självklart att grunden för en fungerande arbetsmarknad är en framsynt ekonomisk politik för ekonomisk utveckling inom ramen för en marknadsekonomi som tar sociala och miljömässiga hänsyn. Insatserna från samhället måste inriktas på att förutsättningar för varaktiga jobb skapas över hela landet på den ordinarie arbetsmarknaden. En sådan politik är också grunden för ungdomars sysselsättning. Vi har också tagit upp dessa frågor i en särskild motion – Ungdomens situation.

Den höga arbetslösheten bland ungdomar, inte minst bland flickor, mitt

under en högkonjunktur visar emellertid att de generella ekonomisk-politiska åtgärderna inte är tillräckliga utan måste kompletteras med särskilda insatser.

Det finns flera samverkande orsaker som lett till den nuvarande situationen. Yrkesutbildningen har inte tagit tillräcklig hänsyn till stora ungdomsgruppers behov och/eller till arbetsmarknadens och näringslivets förutsättningar. Bl. a. borde en mer omfattande lärlingsutbildning ha förekommit. Under senare år, efter initiativ från mittenregeringen, har en förbättring skett. Den nuvarande regeringen har dock försämrat de ekonomiska förutsättningarna för lärlingsutbildningen. Målsättningen måste enligt vår mening vara att öka lärlingsutbildningen och jämställa den med annan gymnasieutbildning. Det är vidare väsentligt att lärlingsutbildningen inte byråkratiseras eller omgärdas av hindrande begränsningsregler.

Vidare har arbetsmarknaden inte varit tillräckligt expansiv. Även om antalet arbetstillfällen under praktiskt taget hela denna period ökat, har ökningen inte varit tillräckligt stor för att nytillträdande grupper skall ha haft rimliga möjligheter att få jobb. Under de socialdemokratiska regeringarna har småföretagsamhet och nyföretagande missgynnats. Det har också försämrat möjligheterna för ungdomar att få arbete.

Arbetsmarknaden har omgärdats även av byråkratiska regler som skyddat och gynnat dem som är väl etablerade, men hindrat och försvårat för dem som har begränsad erfarenhet och söker ett av sina första jobb. De tidigare bristfälliga möjligheterna till provanställning innebar många gånger avgörande hinder för unga att få ett jobb. Inom många arbetsområden är dock fortfarande möjligheterna till provanställning mindre än de sex månader riksdagen uttalat sig för.

Lönekostnaderna för oerfaren, kanske otillräckligt utbildad, arbetskraft står inte alltid i rimlig proportion till arbetsinsatsen. Möjligheterna till ungdomslön eller introduktionslön har varit otillräckliga, vilket inneburit att tröskeln till arbetslivet för många blivit orimligt hög.

Den situation som ovan kortfattat skisserats har inneburit att det ordinarie arbetslivet endast i begränsad omfattning nu står till förfogande för tonåringar. Av dem som inte går i skolan finns en stor del i ungdomsplatser eller ungdomslag. För de något äldre ungdomarna består arbetslivet ofta av upprepade beredskapsarbeten. Centerpartiet anser det vara nödvändigt att på ett genomgripande sätt förbättra unga människors möjligheter till en plats i det ordinarie arbetslivet.

Enligt vår mening var det ett viktigt framsteg som gjordes när ungdomar i åldern 16–19 år inte utan motprestation i form av arbete längre kunde utkvittera kontantersättning. Enligt vår mening kom emellertid verksamheten att i centrala avseenden få en felaktig inriktning. Det hade varit bättre för ungdomarna om arbetet i väsentlig utsträckning kommit att utföras inom enskilt näringsliv och småföretagsamhet. Det hade varit bättre om arbetstiden hade omfattat hel arbetsdag – inte halv. Längsiktigt hade ungdomarna varit bättre rustade för arbetslivets krav om lönesättningen inledningsvis anpassats till förmåga och arbetsinsats.

Den föreliggande budgetpropositionen föreslår inga åtgärder som långsiktigt leder till varaktig och förbättrad situation för ungdomar och deras

möjligheter att få jobb på den ordinarie arbetsmarknaden. Ungdomsplatser och ungdomslag med placering i huvudsak inom den offentliga sektorn bedöms av regeringen vara fullt tillfredsställande lösningar. Enligt vår mening kommer detta att starkt missgynna dem som är på väg att inträda i yrkeslivet. Huvuddelen av den framtida sysselsättningsökningen kommer att ske inom det privata näringslivet medan den offentliga sektorn under överskådlig tid av bl. a. ekonomiska skäl inte kommer att kunna expandera.

Detta innebär att den inriktningen av insatserna för att komma till rätta med arbetslösheten måste omprövas. Det nuvarande splittrade ansvaret mellan olika myndigheter på central nivå och kommuner är olyckligt. Enligt vår mening bör kommunerna ha huvudansvaret för att bereda ungdomar i åldern 16–19 år arbete eller utbildning. Insatserna bör utformas så att de utgör ett led i ungdomars gymnasieutbildning, val av yrke och yrkespraktik. Ungdomslagen ersätts med jobb för placering på hela arbetsmarknaden. Staten har i dag fastställt en enhetlig ersättning för 16–17-åringar som har ungdomsplatser. Staten bör enligt vår mening på samma sätt fastställa yrkespraktikersättningen för 16–19-åringar.

Med vårt förslag skulle kommunerna få ett enhetligt utbildnings- och yrkespraktikansvar för alla ungdomar t. o. m. 19 år. AMS skall som hittills ha det direkta ansvaret för att ungdomarna snabbast möjligt placeras på den öppna arbetsmarknaden.

Det nuvarande systemet med ungdomsplatser och ungdomslag kan därmed slopas och de ekonomiska resurser som i dag avsätts för detta ändamål i nödvändig omfattning ställas till kommunernas förfogande.

Enligt vår mening bör riksdagen hos regeringen begära förslag om förändringar i inriktningen av insatserna för att bereda ungdomar sysselsättning i enlighet med vad som ovan anförts.

Problemen på arbetsmarknaden med den höga andelen öppen arbetslöshet och beredskapsarbeten för ungdomsgruppen i åldrarna mellan 20 och 24 år kvarstår dock. Enligt vår mening måste även denna åldersgrupp erhålla liknande förutsättningar som 16–19-åringarna till utbildning, yrkespraktik m. m. Centerpartiet föreslår att riksdagen hos regeringen begär att en parlamentarisk utredning tillsätts med direktiv att analysera och finna lösningar på de svårigheter 20–24-åringarna har att vinna inträde på arbetsmarknaden.

I avvaktan på att dessa förändringar genomförs vill vi understryka att huvudregeln måste vara att alla ungdomsplatser skall vara heltidsarbete och i ökad utsträckning förläggas till den privata sektorn. Halvtid skall enbart kunna förekomma av utbildnings- eller sociala skäl. En sådan utformning innebär en bättre anpassning till de förhållanden som normalt råder på arbetsmarknaden vilket torde vara en fördel för ungdomarnas fortsatta yrkesverksamma liv.

Rekryteringsstöd

I budgetpropositionen föreslås att det s. k. rekryteringsstödet för tillfället skall avvecklas fr. o. m. den 1 juli 1986 och stödformen enskilt beredskaps-

arbete utnyttjas i den konjunkturfas som nu kan förutses. Från centerpartiets sida har vi pekat på möjligheten att ha ett förstärkt rekryteringsstöd för anställning av långtidsarbetslösa i näringslivet. I vår regionalpolitiska partimotion har vi understrukt att, i framför allt storstäderna och sysselsättningssvaga områden, gruppen långtidsarbetslösa tenderar att bli allt större. Med anledning härav har vi begärt att regeringen skall ta initiativ till särskilda arbetsmarknadspolitiska åtgärder inom ramen för ett bibehållet rekryteringsstöd för detta ändamål.

AMS egenregiverksamhet

Inom ramen för de sysselsättningsskapande åtgärder som bedrivs svarar AMS i egen regi för beredskapsarbeten för en betydande grupp människor vilka av olika skäl står utanför den ordinarie arbetsmarknaden. Dessa personer är ofta äldre ortsbunden arbetskraft och arbetslösa med socialmedicinska handikapp. Den s. k. AMS-kommittén har föreslagit att egenregiverksamheten helt avvecklas, och resp. kommun tar ansvar för den svarplacerade arbetskraften. Regeringen ansluter sig till detta förslag.

Enligt vår mening vore det olyckligt att nu helt avveckla denna verksamhet. Bl. a. regionalpolitiska skäl talar för att en viss verksamhet av denna art bibehålls inom verket. Förläggningen i glesbygden av beredskapsarbeten för personer med socialmedicinska handikapp har visat sig lyckosam ur rehabiliteringssynpunkt. Det är dock mycket tveksamt om glesbygdskommuner med ansträngd ekonomi själva kan ta ansvaret för förläggningarna. Den lokalt bundna arbetskraften har också mycket begränsade alternativa sysselsättningsmöjligheter. Enligt vår mening kan kvarvarande beredskapsarbeten av denna art administreras av AMS inom ramen för berörda länsarbetsnämnders verksamhet. Produktionsenheten på AMS och regionkontoren kan sålunda avvecklas. Detta bör ges regeringen till känna.

Lönebidrag till anställning av handikappade

I budgetpropositionen understryker föredragande statsråd att det är angeläget med en ökad andel placeringar med lönebidrag inom näringslivet och inom kommuner och landsting. Det bör enligt statsrådet innebära ökade möjligheter för de lönebidragsanställda att gå över till anställningar utan särskilt stöd från arbetsmarknadsmyndigheterna. Detta ser vi som positivt.

Vi har tidigare förespråkat förbättringar vad gäller anställning med lönebidrag inom näringslivet. Det är viktigt att utslussningen från Samhällsföretag ökar, som ett led i strävandena att försöka minska påfrestningarna på samhällets ekonomi. I den vikande konjunktur som kan förväntas anser vi att några neddragningar i Samhällsföretags verksamhet inte bör ske med hänsyn till svårigheterna för de arbetshandikappade att få anställning i ett försämrat konjunkturläge. Det är dock angeläget att så många som möjligt av de arbetshandikappade slussas ut från Samhällsföretag och bereds plats på den ordinarie arbetsmarknaden.

Vi anser att lönebidrag till anställda inom det privata näringslivet under det första anställningsåret skall kunna utgå med 90 % av lönesumman.

därefter fram till fyra års anställning med 75 % och att lönebidraget skall kunna ges under en obegränsad följd av år till 50 % av lönesumman.

Det bör även finnas möjligheter att efter särskild prövning medge en bidragsnivå för svärplacerad arbetskraft med lönebidrag motsvarande de regler som gäller för lönebidragsanställda i statliga myndigheter och allmännyttiga organisationer.

För många handikappade framstår en anställning i det ordinarie arbetslivet som en bättre chans än anställning inom Samhällsföretag. Vi vill med våra förslag underlätta för de handikappade att kunna få meningsfyllda jobb på den reguljära arbetsmarknaden.

Arbetslöshetsförsäkringen

Den ökade arbetslösheten under senare år har inneburit att kostnaderna för de kontanta ersättningarna vid arbetslöshet stigit kraftigt. För innevarande budgetår utgör dessa kostnader drygt 30 % av utgifterna för arbetsmarknadspolitik.

Samtidigt kan konstateras att en tredjedel av de arbetssökande inte uppbär vare sig ersättning från arbetslöshetskassa eller KAS. Enligt vår mening har samhället ett ansvar för att alla arbetslösa skall ha ett socialt skyddsnät i form av arbetslöshetsunderstöd. Centerpartiet har därför i en särskild motion yrkat att en parlamentarisk utredning skall tillsättas med direktiv att lägga förslag om en allmän arbetslöshetsförsäkring.

Det nuvarande systemet bygger på principen att den arbetslöse skall ersättas enligt inkomstbortfallsprincipen. En enhällig riksdag beslöt 1976 att staten skulle svara för 90 % av kostnaderna för arbetslöshetsersättning. Dessa kostnader finansieras dels genom anslagsmedel, dels genom den särskilda arbetsmarknadsavgiften. Den ökade arbetslösheten har dock inneburit att statens andel av kostnaderna har ökat till 95 %. Det totala utbetalningsbehovet för kommande budgetår beräknas uppgå till 7 miljarder.

I budgetpropositionen föreslås att den högsta tillförsäkrade dagpenningen höjs från 315 till 335 kr. Vidare föreslås vissa andra ersättningar bli något förbättrade. De ökade kostnaderna föreslås finansieras genom en höjd arbetsmarknadsavgift med 0,3 %.

De fackliga organisationerna och arbetslöshetskassornas samorganisation har begärt att den högsta dagpenningen skall höjas till 400 kr./dag. AMS anser att nivån för den högsta tillförsäkrade dagpenningen skall anpassas till pris- och löneutvecklingen.

Enligt vår mening bör staten enligt gällande riksdagsbeslut svara för 90 % av kostnaderna för arbetslöshetsersättningen. En sådan genomsnittlig bidragsnivå till arbetslöshetskostnaderna innebär en besparing för staten med 325 milj. kr.

Regeringens förslag att finansiera höjningen av den högsta tillförsäkrade dagpenningen genom en höjning av arbetsmarknadsavgiften med 0,3 % in-tecknar ett obefintligt löneutrymme och strider för övrigt mot vad regeringen uttalat i finansplanen, där det utlovas att inga höjningar av arbetsgi-varavgifterna skall ske. Mot denna bakgrund måste denna finansieringsmetod avvisas.

Mot. 1985/86
A255

En ökad dagpenning bör i stället finansieras genom att den egna avgiften ökar till a-kassorna. Spännvidden i avgiftsuttaget mellan olika a-kassor är för närvarande mycket stor. Det ökade avgiftsuttaget bör främst belasta de kassamedlemmar som har en trygg anställning med liten risk för arbetslöshet och en lag avgift som följd. Regeringen bör ta upp överläggningar med de fackliga organisationerna och a-kassornas samorganisation i syfte att få till stånd en ökad finansiering av kostnaderna för arbetslöshetsersättningen genom höjda egna avgifter för de försäkrade fördelade mellan de olika a-kassornas medlemmar enligt de principer som anges nedan. Det är inte orimligt att de som har arbete genom ökade avgifter efter förmåga solida-riskt bidrar till den ekonomiska tryggheten för dem som är arbetslösa.

Målsättningen för de av oss förordade överläggningarna bör vara:

- De arbetslösa skall hållas skadeslösa i förhållande till pris- och löneutvecklingen, vilket innebär att nivån för den högsta tillförsäkrade dagpenningen bör höjas till 360 kr./dag.
- Höjningen av arbetslöshetsersättningen skall finansieras genom en omfördelning från dem som har arbete till förmån för dem som är arbetslösa
 - med utgångspunkt i regeringens uttalande i finansplanen om det obefintliga loneutrymmet för 1986 – och bör tas ut genom ökade egna avgifter i stället för höjda arbetsmarknadsavgifter för att inte ytterligare försvåra avtalsförhandlingarna.
- Det ökade avgiftsuttaget av de egna avgifterna måste också fördelas på ett sådant sätt att det verkar utjämnande mellan kassamedlemmar som har låg resp. hög egen avgift.
- Statens andel av bidragen till arbetslöshetsersättningen återställs till den nivå som förutsattes i 1976 års riksdagsbeslut, dvs. 90%.

Hemställan

Med hänvisning till vad som anförts hemställs

1. att riksdagen beslutar att som sin mening ge regeringen till känna vad som i motionen anförts om ny inriktning för sysselsättningspolitiken.

2. att riksdagen beslutar hos regeringen begära att förslag presenteras riksdagen senast i samband med kompletteringspropositionen innebarande en kostnadsminskning för AMS verksamhet om 1 miljard enligt de riktlinjer som redovisas i motionen.

3. att riksdagen beslutar att som sin mening ge regeringen till känna vad som i motionen anförts om arbetstidens längd.

4. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära förslag om förändrad inriktning av insatserna för att bereda ungdomar i åldern 16–19 år arbete eller utbildning i enlighet med de riktlinjer som redovisas i motionen.

5. att riksdagen hos regeringen begär att en parlamentarisk kommitté tillkallas med direktiv att analysera och lägga förslag i syfte att underlätta för ungdomar i åldern 20–24 år att vinna inträde på arbetsmarknaden.

6. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära initiativ till särskilda arbetsmarknadspolitiska åtgärder avseende långtidsarbetslösa i storstäderna och sysselsättningssvaga områden i enlighet med vad som anförts i motionen.

7. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om formerna för avvecklingen av AMS egenregiverksamhet.

8. att riksdagen beslutar att som sin mening ge regeringen till känna vad som i motionen anförts om förbättrade möjligheter för arbetshandikappade vid Samhällsföretag att få arbete på den reguljära arbetsmarknaden.

9. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära förslag om förstärkta lönebidrag för anställning av handikappade i den privata sektorn enligt de riktlinjer som redovisas i motionen.

10. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära att överläggningar upptas med de fackliga organisationerna och arbetslöshetskassornas samorganisation om formerna för att förbättra det ekonomiska skyddet vid arbetslöshet.

11. att riksdagen beslutar avslå proposition 1985/86: 150, bilaga 12 med förslag om höjning av arbetsmarknadsavgiften med 0,3 %.

Stockholm den 27 januari 1986

Karin Söder (c)

Anders Dahlgren (c)

Nils G. Åsling (c)

Olof Johansson (c)

Kjell A. Mattsson (c)

Gunnel Jonäng (c)

Gunilla André (c)

Bertil Fiskesjö (c)

Karl Erik Olsson (c)

Britta Hammarbacken (c)

Gunnar Björk (c)

P.-O. Eriksson (c)

i Gävle